

Laura Frantz
Bruid in het maanlicht

Roman

Laura Frantz

Bruid in
het maanlicht

Vertaald door Evelyn van Bilsen

UITGEVERIJ **KOK** UTRECHT

Ik weet nog hoe je Me liefhad in je jeugd,
van Me hield als Mijn bruid,
hoe je me volgde door de woestijn,
dat land waar niet wordt gezaaid.

Jeremia 2:2

1

Aangekomen bij een vreselijke berg die zo moeilijk was om overheen te komen dat we daarbij bijna het leven lieten.

– Dagboek van William Calk
Zaterdag 25 maart 1775

April 1777

Wat men niet kan veranderen moet men verdragen.

Er viel niets te veranderen aan de wervelende aprilsneeuw, de kou drong vanaf de bevroren bosgrond door de dunne, versleten mocassins heen. Er viel net zomin iets te veranderen aan de gevoelige rug van zijn favoriete merrie die een zadelzweer had opgelopen, of de honden die zojuist hadden gevochten om de schamele restanten van een hert dat door de voedselschaarste in de winter was gestorven. Er kon niets gedaan worden voor de Engelsman achteraan in de kleine groep die op een rantsoen van rundvlees en koeken leefde en wiens ademhaling altijd zo moeizaam ging.

Sion Morgan ademde zelf zwaar, maar hij dacht dat dit eerder werd veroorzaakt doordat de schoonheid van de omgeving hem zijn adem en woorden benam. De grond was bedekt met door elkaar groeiende waterkers, postelein en klaver. Overal bloeiden judasbomen en kornoeljes die met vlammend paars en crème door het uitbundige groen heen braken.

Voor hem lag de bergpas van de Gap, de poort naar Kentucky,

in een wolk van nevelwit. Ze hadden sinds Fort Henry bijna vijfhonderd kilometer afgelegd. Nog maar 150 te gaan. De ruwe kaarten die Sion had bestudeerd en die gemaakt waren door Walker en Boone en de paar mannen die hen voorgedaan waren, vervaagden in zijn vermoeide brein. Een paar details kwamen bovendrijven.

Een zandsteengrot... een seizoensgebonden waterval... een adembenemend uitzicht. Dat alles lag een klein stukje verder op hem te wachten.

‘Morgan! Wil je ons echt voortdrijven als een kudde vee?’ Cornelius Lyon pauzeerde even om zijn woorden kracht bij te zetten met een van zijn kleurrijkste verwensingen tot nu toe. ‘Deze berg is werkelijk het trappenhuis van de duivel in eigen persoon!’

Sion klemde zijn kaken op elkaar en reed verder, negeerde zijn ergernis. Hij kon weinig tegen Cornelius’ logica inbrengen. De klim *was* meedogenloos, elke stap zo steil en verraderlijk dat je niet naar beneden durfde te kijken, te pauzeren of te praten.

Maar Cornelius’ tirade was nog niet ten einde. ‘Waarom heb je zo’n haast? De wilden zijn op een dag als deze vast niet buiten!’

In de afgebeten, bittere woorden lag een uitdaging besloten. Met ingehouden woede en in een gestaag tempo door rijdend bracht Sion zijn geweer over naar zijn andere hand en kneep zijn ogen samen tegen de snijdende wind die in zijn gezicht sloeg. Hij was blij dat er zes pakpaarden, twee kettingdraggers en een markeerder tussen hen in liepen, anders had hij Cornelius Lyon in een opwelling misschien wel van de klif afgeduwd.

Hij had deze onaardige gedachte nauwelijks van zich afgeschud toen er achter hem zo plotseling commotie ontstond, dat zijn adem stokte. Een eindje terug had hij sporen van indianen ontdekt, maar niets gezegd omdat de sneeuw het Warrior’s Path uitwiste. Nu draaide hij zich om en zag hoe een van de pakpaarden de grond onder zijn hoeven verloor en van het pad af

tuumelde. De grote roodvos viel steeds verder naar beneden en haalde zich tijdens de wrede afdaling open aan de scherpe rotsen. Het doodsbange gehinnik van het dier zette de honden aan tot huilen, als een klaaglijk refrein dat op de wind werd weggevoerd.

Sion voelde zich een paar tellen lang licht in zijn hoofd. Toen hij de doodstrijd van het dier zag, zette hij zijn geweer aan zijn schouder, richtte en vuurde langs de rotsen en begroeiing naar de plek waar het paard bloedend en gebroken lag. Toen het dier niet meer bewoog, klemde hij zijn kiezen op elkaar tegen de klap van de landing en sprong, met zijn geweer hoog geheven in zijn rechterhand, van het pad af op een gladde richel van kalksteen in een onelegante poging de voorraden te redden die de vos gedragen had.

Op de bodem aangekomen keek hij omhoog en zag vier paar wijd open ogen op zich gericht – van iedereen behalve Nate Stoner, die met zijn rug naar de afgrond toe stond en zijn geweer op de heuvels boven hen gericht hield voor het geval het een hinderlaag was.

Met koude, verkrampde vingers zette Sion zijn geweer weg, haalde zijn jachtmes tevoorschijn en sneed de drie kostbare voorraden buskruit en kogellood los. Nadat hij deze veilig op zijn rug had vastgebonden, begon hij aan de langzame klim naar boven. Tweemaal viel hij bijna achterover doordat zijn voeten wankelden en zijn zicht werd beperkt door de sneeuw. Tegen de tijd dat hij bovenaan kwam en de kettingdragers aansnelden om hem van zijn last te verlossen, zat hij onder de blauwe plekken, had hij zijn knokkels opengehaald en was de aarde doorgedrongen tot diep onder zijn vingernagels. Het verlies van een pakpaard drukte zwaar op hem.

Een warme, natte neus bracht hem troost. Smokey, zijn collië, leunde tegen hem aan voordat hij ervandoor ging, aangevoerd door een scherpe kreet. Het pad kon niet veel verder omhoog leiden. De bomen stonden minder dicht op elkaar en

op miraculeuze wijze nam de sneeuwval af. Zijn modderige mocassins zonken weg in zand, een vreemde gewaarwording na zo veel rots. Boven hem was een grot.

Sand Gap.

Zijn oren vingen het geraas op van neervallend water, de mist bij de waterval leek wel van ijs. Hij keek achterom om te zien of alles in orde was. Dat was zo, en toch kon hij het gevoel niet kwijtraken dat er iets mis was. Maar wie zou er op zo'n vreselijke dag buiten zijn? Behalve een stelletje landmeters die het indiaanse territorium wilden verkennen?

Met zijn gezicht weer naar voren gericht en Smokey naast hem, reed Sion langs de grot. In het westen werd het duister van de grot afgewisseld met een indrukwekkende lichtuitbarsting. Hij had al jaren geleden over deze plek gehoord. Maar Boone en Walker hadden er geen recht aan gedaan. Hun verhalen over de grandeur van deze grot leken tam en nietszeggend vergeleken bij de werkelijkheid.

Sion stond sprakeloos in de Gap, hij had nauwelijks door dat de groep landmeters om hem heen aan de slag ging. De wind was opgehouden ijzig te blazen. De lucht voor hen was als van tin. Een blauwe zweem van bergen en verder... eindeloze, onbetreden, ongekende wildernis.

Sion vond het vervelend dat Cornelius het moment verstoorde. 'Hier gaan we natuurlijk rusten.'

'Inderdaad,' antwoordde Sion. 'Een kwartiertje of zo.'

Cornelius wierp hem een boze blik toe en trok zich terug in de grot met zijn knecht Lucian en de twee kettingdragers.

Nate stond schouder aan schouder met Sion en staarde in de verte. 'Ik had nooit gedacht dat ik tijdens mijn leven zo'n wildernis zou zien. Maar ik ben blij dat ik hier ben.' Hij ademde luidruchtig in. "'Hoe talrijk zijn Uw werken, Heer. Alles hebt U met wijsheid gemaakt, vol van Uw schepselen is de aarde.'"

De Bijbeltekst irriteerde Sion en sloeg een bres in de volmaaktheid van het moment.

Hij scheurde zijn blik los van het uitzicht en begon zijn geweer te herladen, zichzelf afleidend met het kruit en de munitie.

‘Deze Gap hier is een hoogtepunt, en volgens mij hebben we nu het moeilijkste deel achter de rug,’ zei Nate, nog steeds vol bewondering.

‘Dat denk je verkeerd.’ Sion goot kruit door de loop en tikte het aan met zijn hand. ‘Er zijn drie knelpunten op het pad van Boone. De volgende is de Narrows – en verderop nog een rivier die door de voorjaarsregens gezwollen is.’

‘Doe niet zo opgewekt.’ De glinstering in Nates ogen maskeerde zijn zorgen. ‘Ik weet heus wel dat je ons liever af zou schudden en je eigen gang zou gaan, zoals je de laatste dertig jaar al gedaan hebt.’

Sion grinnikte en dikte het nog een beetje aan. ‘Volgens mij zit ik met jullie opgescheept tot het landmeterswerk gedaan is.’

Nate krabde over zijn zilverbehaarde kin. ‘Heb je bij de bron nog iets gezien?’

Met een knik sloot Sion de slagveer van het geweer. ‘Shawnee, een stuk of zes. Misschien met een stel Wyandot erbij.’

Nate huiverde met schokkende schouders. ‘We zijn dus in de minderheid.’

Sion keek de oudere man in de ogen en besloot niets te zeggen over zijn overtuiging dat ze ook op dit moment, nu hun ademhaling in ijzige wolkjes tussen hen in hing, bekeken werden. ‘We zetten een koud kamp op en houden de hele nacht de wacht. Indianen hebben normaal gesproken niet zo’n zin in vechten in de winter.’

‘Maar ze zijn wel gek op paarden. En we hebben daar nog een paar goede exemplaren van over.’ Nates waakzame oog dwaalde af naar het bos. ‘Ik zal blij zijn als we Boone’s Fort en Harrod’s Fort bereiken.’

‘Nog 150 kilometer.’ Weer keek Sion Nate recht in de ogen,

hij wilde hem een laatste uitweg niet onthouden. ‘Het is niet te laat om terug te keren.’

‘En jou zonder een markeerder achterlaten?’

Toegewijd dus. Hoewel Nate de heilige Schrift spuide en hymnen zong, was de grijzende geograaf het enige lid van de landmetersgroep waar Sion van op aankon. Toch voelde hij een steek van medelijden. Een oude man zou thuis moeten zijn, omgeven door alle gemakken en genoegens van het leven. Maar Nate Stoner had weinig om naar terug te keren in Virginia. Hij was al tien jaar weduwnaar en zijn enige dochter was tijdens haar bevalling gestorven, zodat hij geen familie meer had. Voor Nate kwam Sion nog het dichtst in de buurt van een verwant.

‘Maak je maar geen zorgen over dit oude lijf. Ik blijf wel heel. “Tot in je ouderdom blijf Ik Dezelfde, tot in je grijsheid zal Ik je steunen.”’ Nate schonk Sion een geruststellende grijns. ‘Ik maak me niet druk over mezelf, maar wel over jou. We kunnen maar het beste teruggaan en ons kamp opzetten.’

Sion bewonderde het kamp, de manier waarop het zich tegen een rotsachtige bergkam had genesteld vlak bij een bron net onder Sand Gap, een stukje bij het Warrior’s Path vandaan. Hij hoorde de paarden grazen in hun weide, bevrijd van hun last en enigszins beschermd tegen de noordwestenwind door een rijtje dennenbomen. Het was opgehouden met sneeuwen, maar er was een ellendige kou achtergebleven en alles was modderig en klam. Wat verlangde Sion naar de geur van rokend hout en geroosterd vlees. Een vuur om zijn rug aan te warmen. Een droog bed.

Maar zulke gemakken konden rampzalige gevolgen hebben.

Daardoor zat de groep nu ineengedoken in zadeldekens, met hun geweer binnen handbereik, koude maïs en gedroogd vlees

te eten. Ze warmden zichzelf aan een paar borrels die in gehavende tinnen bekers geschonken waren en deden hun best er samen nog wat van te maken.

Opnieuw viel het Sion op hoe slecht de leden van hun groep bij elkaar pasten. Een oude man. Een heertje met zijn knecht. Twee slungelige jongens. En net zoveel honden als paarden. Hij was blij met de honden. Voornamelijk jachthonden en straathonden, die waren altijd alert op gevaar. Smokey week zelden van zijn zijde, hield zijn neus in de lucht, gespist op onraad.

Als het weer het toeliet, zouden ze binnenkort gaan meten onder de Gap en hun kettingen door het dichte bos uitleggen, hun waterpassen gebruiken op de steilste hellingen, terwijl ze metingen en berekeningen opschreven in gehavende schriften.

Maar op dit moment ging het gesprek niet over het werk dat voor hen lag. Je kon het wel aan Cornelius overlaten om een luisterrijk verhaal op te hangen. Iedereen hing aan zijn lippen. Het duister verhulde al snel hun geboeide gezichten, maar niet Cornelius' zelfverzekerde Britse klanken.

'Er wordt gezegd dat een heer met de naam Johnathon Swift een jaar of vijftien geleden hier in deze bergen een geheime zilvermijn heeft gehad.' Cornelius maakte zijn verhaal extra dramatisch met grote gebaren. 'Een geëerd Shawnee-opperhoofd heeft enkele witte handelaren tot in de buurt van de mijn geleid. Daarna werd hij ziek en weigerde om verder te gaan. Zijn verklaring was dat de Grote Geest boos was.'

Spencer Rankin zette grote ogen op. 'Waarom zou de Grote Geest boos worden?'

'Waarom denk je?' antwoordde Cornelius hooghartig. 'Vanwege hun hebzucht, jongen. Zelfs de indiaanse goden hebben een hekel aan zelfzucht. Zilver.'

'Ik denk niet dat wij veel beter zijn dan die bemoeizuchtige handelaren.' Spencer stootte Hascal Mullins, wiens hand ongemakkelijk op zijn geweer rustte, aan met zijn elleboog. 'Wij

zijn kettingdragers en wegbereiders voor jullie landmeters, we worden allemaal betaald in land. Ik denk dat de Grote Geest daar ook niet al te blij mee is.'

Cornelius schraapte zijn keel. 'Dat is dan misschien wel zo, onze missie is veel vriendelijker. Wij markeren land voor soldaten en pioniers. Niet alleen voor onszelf.'

'Is het waar wat ze zeggen over de indianen? Dat ze landmeters *landstelers* noemen?' Cornelius haalde een zakkompas uit zijn vestzak en hield het in de lucht. 'Ja, het klopt dat de indianen dat zeggen. Ik ben bang dat de wilden het begrip eigenaarschap niet kennen. Kentucky is een jachtgrond en dat is het altijd geweest. In hun ogen zijn wij indringers, ongewenste gasten.'

'Het lijkt erop dat zelfs de koning ons hier niet weg kan houden met zijn proclamaties,' zei Hascal. 'We komen de bergen over, of ze het nu leuk vinden of niet.'

'Daniel Boone – een godvrezende pelsjager die uit goed quakerhout is gesneden – is ons voorgegaan,' antwoordde Cornelius. 'Anderen zullen volgen. De landhongerige massa valt niet tegen te houden.'

Iedereen werd stil. Ze waren nog slechts zichtbaar als schaduwen die werden opgeslokt door het duister.

Een eenzame wolf huilde en alarmeerde Sion. Het geluid klonk echt, als de gil van een vrouw, waarbij de laatste noot spookachtig echode. Hij ontspande, ervan verzekerd dat geen menselijke keel dat geluid kon maken. En toch was daar iemand, die toekeek. Wachtte. Daar was hij vast van overtuigd.

Nate verschoof. 'Waar ligt die zilvermijn dan precies?'

'Ergens tussen de Piney Mountain en de Big Sandy River,' was het antwoord van Cornelius.

'Volgens het logboek van Swift is de rijkste ader te vinden op de 37° breedtegraad, minus 56 minuten noord.' Sion bestudeerde de lucht op zoek naar de Poolster. 'Afgaande op astronomische observaties en berekeningen moet de ader een klein stukje ten westen van de 83° lengtegraad liggen.'

‘Ha!’ De zelfgenoegzame grijns van Cornelius was zelfs door het duister heen merkbaar. ‘Dus je hebt wel geluisterd, Morgan.’

‘Hij luistert altijd,’ bracht Hascal in, ‘hij zegt gewoon niet veel.’

‘Dat heb ik gemerkt,’ antwoordde Cornelius.

Nate grinnikte. ‘Volgens mij kunnen we beter de Moonbow Inn vinden dan de zilvermijnen van Swift.’

Cornelius maakte een smalend geluid. ‘Wat? Een herberg? In de wildernis?’ Zijn minachting was grenzeloos. ‘En waar dacht je dit bastion van beschaving te vinden?’

Nate zei opvliegend: ‘Ik zeg niet dat hij bestaat, of dat het meer is dan een luizenbende. Ik herinner me gewoon iets wat Daniel – kapitein Boone voor jou – heeft gezegd over een plek vlak bij de waterval aan de Shawnee River. Een gigantische waterval, groter dan wat jij ooit gezien hebt, durf ik te beweren.’

‘We steken de Shawnee binnenkort over.’ Cornelius stopte het kompas in zijn zak en haalde zijn pijp tevoorschijn, de witte klei ervan als een baken in het laatste daglicht. ‘Wat zou ik niet over hebben voor een herberg, een biertje en iets te roken.’

Nate bespaarde Sion een waarschuwing. ‘Bewaar je genoegens maar voor bij het haardvuur in de Moonbow Inn.’

‘En vertel me eens waarom het de Moonbow genoemd wordt?’

‘Vanwege iets heel bijzonders magisch wat ’s nachts plaatsvindt onder een volle maan: de maanboog. Een soort regenboog in de mist van de watervallen.’ Cornelius snoof nogmaals, maar Nate haalde zijn schouders op. ‘Omdat Daniel het gezegd heeft, ben ik geneigd het te geloven.’

Spencer en Hascal zaten elkaar desondanks aan te stoten en te grinniken. Sion negeerde hen en aaide afwezig Smokeys fluwe-len oor. De collie ging languit naast hem liggen en verwarmde zijn in hertenleer gestoken dij. De gedachte aan een herberg, hoe armzalig ook, leek niet meer dan een verhaaltje om de aandacht af te leiden, maar ergens in de diepte van Sions geheugen lag een bevestiging. ‘Ik herinner me iets over een herbergierster

en haar dochter die Boone tijdens zijn eerste poging Kentucky in te trekken in '73 is tegengekomen.'

Het gegrinnik stierf weg.

'Bedoel je die keer dat de zoon van Boone gedood is vlak voor de Gap?' Het gezicht van Nate zag net zo grauw als zijn haar in het schemerlicht. 'Dat was een vreselijk bericht wat we toen kregen.'

'Zeker. Op de een of andere manier hebben een paar mensen uit hun groep het later gered tot Kentucky en hebben zich langs de *Wasioto* – de Shawnee River – gevestigd en hebben hun huis opengesteld.' Sion pauzeerde en groef in zijn geheugen naar details. 'Waarschijnlijk is die zogenaamde herberg niet meer dan een versterkte blokhut met een paar uitkijkposten en schietgaten, zoiets als Boone's Fort en Harrod's Fort.'

'Een herbergierster en haar dochter?' Cornelius trok een zuur gezicht. 'Je maakt vast een geintje, Morgan.'

'Er zullen waarschijnlijk ook wat mannen zijn,' speculeerde Nate, 'misschien pelsjagers en handelaren en zo. Er komen meer pioniers over de Gap dan je denkt.'

'Dat lijkt me een vreemde bedoening.' Cornelius stak zijn pijp tussen zijn tanden alsof hij aan het roken was. 'Hoewel ik geen nee zou zeggen tegen een mooi meisje als ik er een tegen zou komen.'

'Dan kun je beter je mond houden en naar bed gaan.' Nate stond langzaam op en trok zich terug op een stapel droge bladeren die hij verzameld had onder een overstekende rotspunt. 'Hoe sneller we de zon op zien komen, hoe sneller we onder aan de rivier zullen zijn en dan komen we er misschien wel achter of die hele maanboog op waarheid berust.'

'Ik zal de eerste wacht nemen,' zei Sion en zette zijn geweer aan zijn schouder toen de honden om hem heen opstonden en het huiveringwekkende gehuil van de wolven opnieuw begon.

In het ruige grensgebied van Kentucky zijn Temperance Tucker en Sion Morgan aan elkaar overgeleverd

Temperance Tucker redt zich uitstekend in het ruige, uitgestrekte en nog niet in kaart gebrachte grensgebied van Kentucky, 1777. Ze kan zich snel uit de voeten maken, schiet altijd raak en misschien nog wel het belangrijkste: ze zwijgt over vroeger.

Maar het verleden wordt een probleem als ze de taak krijgt om de knappe Sion Morgan door het gebied te leiden. Sion zit helemaal niet te wachten op een vrouwelijke gids, en daarbij draagt ook hij een geheim met zich mee. Hun vertrouwen in elkaar wordt op de proef gesteld terwijl ze samen door Kentucky reizen en vele gevaren moeten trotseren.

Er ontstaat een voorzichtige liefde tussen Temperance en Sion. Maar is hun band sterk genoeg om de wildernis te overleven?

De voorouders van Laura Frantz waren pioniers. De verhalen van haar grootmoeder inspireerden haar tot het schrijven van onder meer *De pioniersdochter* en *De dochters van de meestersmid*.

ISBN 978 90 297 2645 0

9 789029 726450